

Önmagamon felülkerekedve istenlényemhez juthatok

„Amint te, Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Jn 17,20-26

Az ember élete során előbb utóbb belső indíttatásra keresi a válaszokat azokra a kérdésekre, hogy ki vagyok én, ki Isten, honnan jöttem, hová tartok, mi a célja, küldetése az életemnek.

Szerencse, hogy magyar embernek születtünk, s csodálatos anyanyelvünk segítségével sokkal könnyebben értelmezhetőek és érthetőek az evangélium szavai.

Az az állapot, melyről olvashatunk, akkor tud megvalósulni, ha értelmünk, tudatunk, tudatos (Isten - Ős Ten, Ős~Os, Ten, Egy; TudatOs, TudatŐs-ŐsTudat~IstenTudat), azaz istentudatban élünk. Képesek vagyunk szeretni, és szeretettel tekinteni a teremtett világra s felfedezzük, hogy Isten bennünk, köztünk, a környezetünkben is jelen van. Ezt az egységet nagyon szépen kifejezi Isten szavunk (Isten- Ősten~ Ő Te En~Én).

Ennek a tudatos állapotnak az eléréséhez azonban nagyon fontos, hogy helyesen lássam magamat, s bennem önmagamat és tenmagamat. Önmagam (Ön~Én, Mag-élet , tudás) szintjén az egóm végett csak egy lehatárolt részét ismerhetem és láthatom az Életnek, s amint felül tudok emelkedni önmagamon eljuthatok tenmagamhoz, az isteni lényemhez, a végtelenhez, az Élethez ami valójában vagyok, amit szüleink is tanítottak nekünk Ten Te Baba Ten Te!

Istenről, Tenről szóló földi tudás a tan, mely az élet minden területén a régi oktatásban számtan, hangtan, földtan, nyelvtan..., szerves műveltségünkben megtalálható. (Akik ezen tudást képviselték és kiárasztották, nem véletlenül nevezték tanárnak, s azokat akik kiálltak ezen igazság mellett tanúknak.)

Minden embernek van választása, hogyan éli le az életét. Istent, Jézust okoljuk azért amilyen az életünk, vagy követjük s hálát adunk mindenért, és törekszünk rá, hogy emberi gyarlóságaink (lustaság, irigység, féltékenység, közönyösség, gőg, harag, gyűlölet, ösztönös vágyaink, szenvedélybetegségeink) helyett életünkben, gondolatunkban, szívünkben Ő foglaljon helyet.

Az ember, ha Jézus tanítása szerint kezd el élni, óhatatlanul kitűnik a tömegből áldozatos munkájával, tanúvá válik, mely közösséget formáló erővel bír, s a legnehezebb dolog talán az, hogy ezért az elhívásért, hivatásért az életünket is képesek legyünk odaadni.

Budai Sándor, Mezőőrs